

فکر گناه، انسان را به گناه کردن می کشاند

فکر گناه است که انسان را به گناه می کشاند، اگر کسی توبه کند و بگوید من دیگر گناه نمی کنم، روزه ای را باز گذاشته که شیطان سراغش بیاید فکر گناه است که انسان را به گناه می کشاند.

فکر گناه است که انسان را به گناه می کشاند، اگر کسی توبه کند و بگوید من دیگر گناه نمی کنم، روزه ای را باز گذاشته که شیطان سراغش بیاید فکر گناه است که انسان را به گناه می کشاند.

به گزارش خبرنگار مهر، ماه رمضان از پرفضیلت ترین ماه های سال و ماه میهمانی خداوند است. در این ماه درهای فیض و رحمت الهی باز می شود و همگان در ضیافت خداوند از برکات معنوی تنعم می کنند. رمضان پس از ماه های رجب و شعبان مقدمه ای برای خودسازی و زمینه سازی معنوی و دوری از گناهان و نزدیک شدن به خداوند است. روزه داری که از ابتدا تا انتهای این ماه بر مسلمان واجب شده است نیز زمینه معنوی آمادگی روح برای قرار گرفتن در جایگاه استغفار و پاک شدن از گناهان را فراهم می کند از این رو مسلمانان با شب زنده داری، تلاوت قرآن و اطعام و افطاری دادن، صدقه و روزه داری سعی در بهره مندی هرچی بیشتر از فضائل آن می کنند.

پیامبر گرامی اسلام درباره ماه رمضان و آمرزش گناهان در این ماه می فرمایند: «انما سمی الرمضان لانه یرمض الذنوب، ماه رمضان به این نام خوانده شده است، زیرا گناهان را می سوزاند.» ایشان همچنین فرموده اند «ای مردم! ماه خدا با برکت و رحمت و مغفرت به شما روی آورد، ماهی که نزد خدا از همه ماه ها برتر و روزهایش بر همه روزها و شب هایش بر همه شب ها و ساعاتش بر همه ساعات برتر است، ماهی است که شما در آن به میهمانی خدا دعوت شده و مورد لطف او قرار گرفته اید، نفس های شما در آن تسبیح و خوابتان در آن عبادت، عملتان در آن مقبول و دعایتان در آن مستجاب است. بهترین ساعاتی است که خداوند به بندگانش نظر رحمت می کند.»

شب قدر از شب هایی که برتر از هزار ماه است و فرشتگان در این شب به اذن خدا فرود می آیند و جمیع مقدرات بندگان را در طول سال تعیین می کنند. و وجود این شب در این ماه مبارک نعمت و موهبتی الهی بر امت پیامبر گرامی اسلام (ص) است و مقدرات یک سال انسان ها (حیات، مرگ، رزق و...) براساس لیاقت ها و زمینه هایی که خود آنها به وجود آورده اند تعیین می شود و انسان در چنین شبی با تفکر و تدبیر می تواند به خود آید و اعمال یک سال خود را ارزیابی کند و با فراهم آوردن زمینه مناسب بهترین سرنوشت را برای خود رقم زند.

فضائل برشمرده شده در این ماه بی شک از آن کسانی است که حقیقت آن را درک کرده و با عمل و گفتار و کردار خود به آن توصیه شده جامه عمل ببوشانند و در حالی که تمامی اعضا و جوارح از گناه و حرام به دور است با اخلاص و توکل و توسل به اهل بیت در زمینه عمل به دستورات الهی و احکام قرآن در راه خودسازی گام بردارند. تأثیر این ماه می تواند چنان باشد که در طول زندگی و دیگر ماه ها نیز آثاری از آن را در روح و جان داد.

در راستای بهره مندی هرچه بیشتر از فیوضات این ماه و قدم گذاشتن در مسیر خودسازی و تزکیه نفس حجت الاسلام سید محمدباقر علوی تهرانی در سلسله سخنرانی هایی به آداب ورود به ماه مبارک رمضان اشاره کرده است که خبرگزاری مهر بنا دارد تا در قالب گزارش هایی آن را به خوانندگان عرضه کند. در ادامه بخش نهم این سخنرانی را می خوانید.

علم به گناه

توبه ی حقیقی از سه عنصر علم، حال و عمل تشکیل می شود. شخص تائب (توبه کننده) باید یقین پیدا کند که گناه حقیقت انسان را به هلاکت می کشاند. قلب ما بیت الله و عرش الرحمن است و می تواند ما را به عالی ترین مقامات ممکنه ی نظام خلقت می رساند، یعنی مقام عنایت (…عِنْدَ مَلِیکٍ مُّقْتَدِرٍ)

بیان مبارک معصوم اینست که هیچ چیز مثل گناه قلب را تباه نمی کند. امام زین العابدین (ع) فرمودند: بهجت و شادمانی و بالیدن به گناه، از عمل گناه بدتر است.

قلب گاهی مرتکب گناه می شود، اما وقتی گرفتارش شد، گناه بر او غلبه می کند تا قلب زیر و رو می شود. قلبی که بنا بود او را به خدا برساند، به حسیض می رساند. منکر برایش معروف می شود و به جای صعود، منجر به سقوط می شود. بیان قرآن کریم

درباره سقوط اینست که «أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ» این قدر سقوط می کند که حتی شایسته نیست خداوند او را انسان خطاب کند. در سوره ی انفال آیه ی ۲۲ می فرماید: بدترین جنیندگان نزد خدا، افراد کر و لالی هستند که اندیشه نمی کنند.

رسول اکرم فرمودند: هرکسی گناه کند، بخشی از انسانیت او می رود و هرگز بازمی گردد. پس اگر توبه کنیم گناهان مان پاک می شود ولی دیگر آدم قبلی نیستیم. حالا می فهمیم که چرا امیرالمؤمنین (ع) گناه نمی کند؟ از ترس جهنم و شوق بهشت نیست. چون انسان هستیم گناه نمی کنیم. بنیانی ترین چیزی که ما را به مرز انسانیت می رساند عقل است که نباید با گناه زائل شود.

امام زین العابدین فرمودند: وای به حال کسی که واحدش از عشراتش بیش تر می شود. می دانید کسی که یک حسنه انجام بدهد ده برابر و کسی که یک گناه انجام بدهد همان یک برابر است.

حال ندامت از گناه

وقتی این علم را پیدا کرد، حالی در فرد تائب ایجاد می شود که به آن حال ندامت و پشیمانی می گویند. یک گناه کردم، نافرمانی از خدا بود، اطاعت شیطان بود، جزایش عقوبت در قیامت بود، تنزل از مقام انسانیت بود. چرا به من و شما می گویند آیات معاد رو بخوانید؟ تا بدانیم جزای گناهان ما در قیامت چیست بلکه نادم بشویم. براساس این ندامت، یک عزم و اراده ی جدی ایجاد می شود که انسان دیگر حتی به گناه فکر هم نکند، نه این که فقط گناه نکند.

اگر کسی توبه کند و بگوید من دیگر گناه نمی کنم، روزه ای را باز گذاشته که شیطان سراغش بیاید. فکر گناه است که انسان را به گناه می کشاند؛ به همین دلیل قرآن نمی فرماید زنا نکنید، بلکه می فرماید اصلاً نزدیکش نشوید.

جبران گناه با اقدام عملی

آن گاه باید یک ثمره ی اجرایی و عملیاتی در ما ایجاد شود. جبران حق الله و حق الناس. اگر در کسی آن حال ایجاد شود ولی اقدام عملی نکند، بداند که توبه اش توبه ی حقیقی نیست، و بازیگری است.

در پی این حال و این ندامت و این عزم جدی، باید گذشته را جبران کند. بداند که گناه او را شاد کرده و او باید خودش را به حزن عقوبت کند. محزون بودن یکی از علائم مؤمن است. این حزن در قلب است. این حزن همان حال عبادت شبانه است. حالاتی که باید در توبه باشد. کسی که از گناه توبه می کند باید حال تأسف، حال بکاء و گریه، و پناه خواهی به خدا داشته باشد. با خضوع و خشوع، حال درخواست و بازگشت، حال فقر و نداری، دل نگرانی، اضطراب و بیچارگی، فریاد، عجز و اعتراف از سو پیشینه خود توبه کند.

قبلاً عرض کردم که گناه یک عمل است که دارای یک اثر است. توبه ای که گفتیم عمل را از بین می برد ولی اثر را از بین نمی برد. اثر گناه را غفران خداوند از بین می برد.